

62-5
620

Tejars &
E. BALODIS

OKULTISMA MĀCĪBA

par cilvēka sastāvu
un dzīvi pēc nāves

2. papildinātais izdevums

Rīgā, 1931. g.
Mēnešraksta „Vaiņags” izdevums

241 444

L $\frac{62-3}{620}$

24
L
2

Balodis, Emma

E. BALODIS

OKULTISMA MĀCĪBA

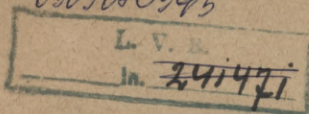
par cilvēka sastāvu
un dzīvi pēc nāves

2. papildinātais izdevums

Rīgā, 1931. g.
Mēnešraksta „Vaiņags“ izdevums

L-1
su

0309080993

Spiestuve „Liepājas Burtnieks“ Rīgā,
::: Valdemāra ielā № 37 tālr. 20581. :::

I.

Pēc okultisma mācībām cilvēks sastāv no septiņiem sākumiem: 1) fiziskais ķermenis — Sthulā sharīra, 2) astrālais ķermenis — Linga sharīra, 3) eteriskais sākums — Kama rupa, 4) zemapziņas prāts — Rupa manas, 5) apziņas prāts — Arupa manas, 6) garīgais prāts — Buddhi, 7) gars — Atma.

Pareizāk būtu domāt, ka cilvēks ir gars, bet zemākie sākumi gara izteiksme zemākās plāksnēs. Cilvēks var izteikties visās septiņās pakāpēs. Tomēr tikai nedaudzi to spēj. Lielākam cilvēces vairumam tas neiespējami. Kaut gan katrā cilvēkā mājo šie septiņi sākumi, tomēr augstākās pakāpes ir sasnieguši tikai nedaudzi.

Savā fiziskā ķermenī — miesā un asinīs, cilvēks satur daudz ko no minerālās valsts. Miesu var uzskatīt kā instrumentu, caur kuŗu izteicas un kļūst redzams īstenais, patiesais cilvēks. Reizē ar to miesa ir tērps, kuŗā īstenais cilvēks spiests ietērpties, lai spētu izpildīt savu uzdevumu. Smagā evolūcijas ceļā cilvēka apziņa ir radījusi viņam nepieciešamos instrumentus, kā: smadzenes, jūteklus, rokas, kājas un t. t. Cilvēka miesa ir sakopota vienā veselā no neskaitamiem neredzamiem atsevišķiem dzīviem orgānismiem, kuŗi pārpilda visu pasauli. No šiem atsevišķiem dzīviem orgānismiem

sastāv visi priekšmeti zemes virsū, kā: metāli, akmeņi, stādi un dzīvnieki. Visas šīs dzīvās, neredzamās daļiņas savienojas vienā orgānismā un sastāda cilvēka miesu. Kamēr miesā tek dzīvības sākums, visas šīs atsevišķās dzīvās daļiņas ir cieši savienotas viena ar otru. Tiklīdz dzīvības elements atstāj miesu, tās atšķiras viena no otras, izplūst telpā un miesa, cilvēka ārējā sega beidz eksistēt kā atsevišķs orgānisms.

Nākošais cilvēka sākums ir astrālā miesa — Linga sharira. Viņa var atstāt cilvēka fizisko ķermeni. Nāve neiestājas tik ilgi, kamēr astrālais ķermenis ir saistīts pie miesas ar neredzamu flūdisku saiti.

Kad astrālais dubultnieks atstāj miesu, bet neredzamā saite nav pārrauta, visas orgānisma funkcijas paliek arvien lēnākas un beidzot miesa grimst pusletargiskā miegā. Miesa paliek tādā stāvoklī tik ilgi, kamēr viņā atgriežas astrālais dubultnieks.

Astrālais dubultnieks kādreiz ir redzams. Zinātnieki pierāda daudz gadījumus, kur parādas dzīvu cilvēku dubultnieki. Astrālā sākuma izešanas procesu no cilvēka miesas vairākkārt novērojuši gaišreģi dažādās zemēs. Viņu apraksti gandrīz vienādi. Visi viņi apgalvo, ka no mirēja miesas iziet viegli tvaiki. Šie tvaiki pamazām sabiezē, pieņem formu, kuŗa pilnīgi līdzinās atstātās miesas formai. Var redzēt, ka viegla etera forma paliek saistīta pie miesas ar gaišu, spīdošu diegu. Diegs pārtrūkst tik dažas stundas pēc miesas redzamās nāves iestāšanās. Tikai pēc tam, kad pārtrūkusi magnetiskā saite, miesa patiesi ir mirusi un cilvēks noiet vie-

nu no septiņām segām. Tagad cilvēks ir sadalījies, bet nav miris. Vēl paliek seši sākumi, kuri apņem viņa būtību. Tā tiek nomesta ārējā, vecā un nolietotā sega.

Pēc miesas nāves astrālais dubultnieks, kurā paliek cilvēka būtība, neaiziet tālu. Kādu laiku viņš mitinas virs mirušās miesas. Kad miesa jau guldīta kapā, astrālais dubultnieks mājo virs tās. Pēc tam arī šī sega izkūst un izzūd.

Astrālo dubultnieku bieži var novērot spiritiskos seansos. Vislabāk tas redzams transa stāvoklī. Transā atklājas neredzamā pasaule, jo apziņa tiek izslēgta no taustamās pasaules uztveres. Šo stāvokli sasniedz mediji. Mediji ir vidutāji starp neredzamo un redzamo pasauli. Viņi ir jūtīgi cilvēki ar paasinātām uzņemšanas spējām. Mediji redz un jūt to, ko parastais cilvēks neredz. Transa stāvoklī viņi saņem ziņas no neredzamām būtnēm, atrisina neizskaidrotus jautājumus un paredz dažādus notikumus. Spiritiskie seansi jāizved uzmanīgi. Ja seansos ņem dalību godīgas personas, kurām ir vajadzīgā nopietnība un pacietība, ir arī vēlamie panākumi. Starp medijiem ir daudz simulantu, kuri ar savu mānīšanu maldina lētticīgos. Godīgu un spējīgu mēdiju, kuri stingri nostādītai zinātniskai komisijai dod iespēju pārlicināties par dažādu neizskaidrotu parādību eksistēšanu, maz.

Nākošā sega ir eteriskais sākums — Kama rupa. Eteriskais sākums jeb dzīvības princips atgriežas kopējā dzīvības krājumā un savienojas ar to, no kura visa daba smel sev dzīvības spēkus.

Kad dzīvības princips zudis, nemirstīgo cilvēka būtību apņem vēl viena sega, no kuŗas arī jāatsva-binājās. Šī sega ir kaislību un iegribu miesa. Jo mazāk tieksmes pēc materiāliem labumiem cilvēks izrāda zemes dzīvē, jo ātrāk viņš nosviež šo pē-dējo segu. Ja visu dzīvi viņš ziedo citiem, sveša viņam ir patmilība un cenšanās pēc personīgiem materiāliem labumiem, ja viņš jau dzīvojot uzvar visas zemes kaislības un dzīvnieciskās tieksmes, jo ātrāk gars atstāj šo segu un paceļas augstākās, garīgās sfairās.

Turpretī, tie, kas virs zemes ir netikumīgi, ego-isti, izmanto citus un dzīvo tikai priekš sevis, seko savām zemākām dzīvnieciskām tieksmēm un tiecas pēc bagātības un miesas kaislībām, iet smagus evo-lūcijas ceļus daudz gadusimtenus, kamēr visas šīs kaislības, iegribas un netikumus izdeldē.

Tā vieta, kur cilvēks mitinas kaislību un iegribu segā, t. i., uz kuŗieni tiecas cilvēka dvēseles mie-sa, tuva zemei.

No šīm, pie zemes tuvu esošām, sfairām arī nāk tie gari, kuŗus izsauc spiritiskos seansos. At-razdamies bez fiziskās miesas un nevarēdami sa-vas kaislības apmierināt, viņi ar visiem spēkiem cenšas ieiet medijs miesā.

Kad pazūd pēdējā mirstīgā cilvēka tieksme, at-brīvojas viņa nemirstīgā mūžīgā būtība. Cilvēka gars vēl ir ietērpts divās ārējās segās: gaišredzī-bas prāta un apziņas segās.

Augstākais cilvēka saprāts valda par atmiņām no agrākām dzīvēm. Pagājušās dzīves atmiņas izteicas tās garīgās īpašībās, kuŗas cilvēks atnes

sev līdzī pie dzimšanas un nav mantojis no vecākiem un no apkārtnes.

Bez atmiņām par zemes dzīvi ir vēl dvēseles atmiņa. Pēc miesas nāves viņa paliek cilvēka augstākā saprātā. Uzturēdams atmiņas par visiem agrākās dzīves notikumiem, augstākais saprāts ir galvenais noteicējs, kurš vada cilvēka nākošo dzīvi.

Viss no šī augstākā saprāta stariem pa zemes dzīves laiku nokļūst jūtošā cilvēka dvēselē, kuŗa ir viņa kaislību un iegribu miesa. To sauc par zemākā saprāta sfairu. Zemākais saprāts valda par mūsu zemāko dabu un ieiet kā domu elements mūsu kaislībās un iegribās. Tā tad zemākais saprāts ietilpst mūsu smadzenēs. Viņš pamazām attīstās un sāk apkaŗot kaislības un nevēlamās, ļaunās cilvēka tieksmes. Tādā kārtā jau virs zemes mūsu dvēsele, mūsu nemirstīgā būtība tiek tīrīta no ļauna un nevēlamā. Ja zemākais saprāts zemes virsū nespēj šo darbu veikt, viņš pabeidz to pēc nāves līdz pilnīgai kaislību, iegribu jeb jūtošās dvēseles miesas izzušanai.

Cilvēka augstākais saprāts dzīvo viņa apziņā. Kamēr saprāts pārpildīts ar ārējās pasaules domām un apmīglots egoismā, tas modina apziņā zemākos spēkus. Tikai tad, kad tas sāk saprast cilvēces dzīves īsto mērķi — līdzjūtības un mīlestības nepieciešamību priekš visiem, apziņā nerimstoši sāk darboties un attīstīties sirdsapziņa un augstākā intuīcija. Šīs cēlās jūtas attīsta, apgaismo un kādreiz noved to līdz vispilnīgākai attīstības pakāpei.

Visi augstie nodomi, cēlās, skaidrās domas un viss tas labais un daiļais, pēc kā cilvēks cenšas un

savas dzīves laikā dara tuvāku labā, ir koncentrēts apziņā. Apziņa ir īstais cilvēks, viņa mūžīgā, nemirstīgā individuālitate. Cilvēka evolūcija ir viņa apziņas evolūcija. Apziņa vienmēr kļūst plašāka un paceļas aizvien augstāk un augstāk. Tās segas, kuņas ielenc cilvēku un vēlāk tiek nomestas, nav nekas vairāk, kā šīs evolūcijas ierocis.

Augstākā saprātā koncentrējas un pārstrādājas spējas un īpašības, visas labās domas, cēlie mērķi un pasākumi, pēdējās iemiesošanās augļi. Te šie panākumi pievienojas tām atziņām, kuņas tas ieguvīs iepriekšējās dzīvēs. Viss tas pāriet cilvēka garīgā miesā. Tur glabājas visi spēki, kas nepieciešami pilnības iegūšanai. Tomēr šī pilnība sasniedzama pamazītēm, pēc daudziem gadusimteņiem un neskaitāmiem iemiesojumiem.

Sasniegt pilnību, nozīmē attīstīt savus iekšējos spēkus, it sevišķi patiesību, mīlestību un līdzjūtību.

II.

No visiem pievestiem paskaidrojumiem redzam, ka cilvēks un viņa miesa ir tikpat kā uzvalks. Nozēdami veco, novalkāto uzvalku, neiznīcinam un nepārveidojam viņā apslēpto būtību. Šī būtība turpina patstāvīgi eksistēt, tā nemirst, bet dzīvo, jo īstais cilvēks ir nemirstīgs. Lēni, nemitīgi no Dieva viņš cēlies un pie Dieva atkal atgriežas.

Cilvēka zemes dzīvi var salīdzināt ar bērnu rotaļu. Varam novērot, cik nopietni bērni spēlējas. Viņi skatās uz rotaļu kā uz nopietnu darbu, bet mēs taču zinām un saprotam, ka tā ir tikai rotaļa. Tā-

pat arī nevajag skatīties uz zemes dzīvi kā uz kaut ko pastāvošu, bet redzēt to kā nepieciešamu vajadzību «Ēs» attīstībai. Zemes dzīve nav dvēseles īstā mītne, bet tikai skola, kuŗu vienas pabeidz un otras iesāk.

Tā tad redzam un saprotam, ka eksistē plāni. Katram no tiem piemīt īpatnēja matērija. Augstākā matērija ieiet zemākā. Par augstāko sauc to matēriju, kuŗai ir lielāks vibrāciju skaits attiecīgā laika sprīdī. Zinām, ka matērijas atšķiras viena no otras ar savu vibrāciju ātrumu. Tāpat zinām arī to, ka daba nepazīst mieru. Dabā nekas neatrodas abzolūtā miera stāvoklī. Lai cilvēks spētu pāriet no viena plāna otrā, viņam jāpārnes apziņas centrs no vienas sfairas otrā un fiziskās miesas vietā jālieto astrālā un mentālā miesa. Pats par sevi saprotams, ka katra no šīm miesām atbild tik uz tām vibrācijām, kuŗas piemīt viņas sākumam. Ja cilvēks koncentrēs visu savu uzmanību uz astrālo miesu, viņš ievēros tikai astrālo pasauli, tāpat kā mēs ieraugam fizisko pasauli. No šīm pasaulēm mēs esam pastāvīgi apņēmti.

III.

Par fizisko sauc to plānu, kuŗā cilvēks, atrazdamies ne uz visai augstas attīstības pakāpes, pavada visvairāk laika savā evolūcijas laikmetā. Fiziskā dzīve ir tikai īss laika sprīdis ilgajā gara dzīvē. Tāpēc visiem līdzekļiem jācenšas izpētīt īsto dzīvi.

Vienmēr labi jādomā, jo domām liela nozīme cilvēka dzīvē. Gaišreģi ir novērojuši neskaitāmus

cilvēkus un viņu astrālā pasaulē redzējuši daudz interesanta. Viņi zina, ka dusmas parādas sarkanā krāsā, sākot no tumši sarkanās un beidzot ar gaiši sarkanu krāsu, kas spīd melni sarkanos mākoņos. Piesiešanās rada rozā mākoņus visādās nokrāsās. Ja mīlestībai dzīvnieciskas tieksmes, tā parādas tumši sarkanos mākoņos. Egoistiska mīlestība izteicas gaiši sarkanā krāsā, bet greizsirdības pilna tumši zaļā. Prāts rada dzeltēnas domu formas. Tīrs prāts, kas cenšas pēc kāda augsta garīga mērķa, izteicas ļoti maigā, skaistā dzeltenā krāsā. Ja prāts vērsts uz egoistiskiem mērķiem, tas rada oranžu krāsu. Tā tad domas izteicas dažādās nokrāsās. Tāpēc no liela svara citiem raidīt tādas domas, kādas paši vēlamies saņemt. Jāpārdomā un jāsaprot, ka domas ir dzīvs spēks. Ar tām jāapietas gudri, tad iegūsim labumu. No rīta uzceļoties un vakarā apgulstoties jādomā priecīgas un cerības pilnas domas. Domās jānosūta labi vēlējumi visām dzīvām būtnēm, lai viņas ir laimīgas, labi noskaņotas un tiecas uz pilnības ideāliem. Miesa ir mūsu ierocis. Tāpēc ķermenis jātur vesels, jo ar veselu ķermeni vieglāk sasniegt sprausto mērķi. Apziņā vienmēr jābūt veselīgām, spēka pilnām domām. Stiprs, labi noskaņots orgānisms sekmēs mūsu garīgai attīstībai.

IV.

Esam paraduši domāt, ka katram jaunpiedzimušam bērnam Dievs rada jaunu dvēseli. Ja nu tas tā patiesībā varētu būt, kontrolēt neskaitāmo dvēseļu daudzumu un novērot to spējas, būtu ļoti gūti.

Viņu īsā dzīvē zemes virsū nelabvēlīgos apstākļos, kur nav stingri noteikti likumi un augstākā taisnība attiecībā uz katru individu, lielākam dvēseļu skaitam nebūtu iespējams sasniegt pilnību, kura tik nepieciešama lai nokļūtu gara valstībā.

Tomēr tas tā nav. Šurp sūtīts ir tikai ierobežots dvēseļu skaits. Daudzas no tām jau vairāk reizes ir nākušas un aizgājušas, nomirušas. Viņas nāks un iemiesosies tik ilgi, kamēr nesasniegs lielāko pilnību. Šī pilnības sasniegšana ir vienīgais mērķis, kuŗa dēļ cilvēks radīts un tiek uz zemes virsu sūtīts. Jaunas dvēseles Dievs sūta ļoti maz. Šo veco dvēseļu cikls, kas jau vairāk reizes iemiesojušas, attēlo līdzīgi aktieŗu grupai, visu cilvēku lomas, kuŗi apdzīvo zemes lodi. Gars, kuŗš ieguvīš daudz zināšanas un atziņas savās iepriekšējās dzīvēs, nāk atkal uz zemi un iemiesojas. Ģimenes izvēle nav atgadījums, bet iet pēc stingri noteikta plāna. Tāpēc arī novērodamī vienu un to pašu vecāku bērnus, kuŗi izauguši vienādos dzīves apstākļos, pie vienādas audzināšanas, redzam tik asus kontrastus rakstūros un dažādās tieksmēs.

Cilvēces darbība pilna brēcošas netaisnības un rūgtas ironijas. Pat vishumānākā no visām reliģijām, kristīgā ticība, bija par cēloni veselai asiņu jūŗai, pateicoties cilvēku neiecietībai, naidam, cietsirdībai un fanātismam. Cēlākā, visvērtīgākā no visām augstām cilvēces idejām, ideja par dvēseles nemirstību un mūžīgu dzīvošanu, noveda kristīgo pasauli pie bezgalīgiem strīdiem, briesmīga, postoša naida un pilnīgas savstarpējas nesaprašanās.

Pēc materiālistu izskaidrojumiem, reizē ar miesu mirst arī dvēsele. Dvēseli viņi uzskata kā cilvēka orgānisma zināmu funkciju un noliedz tās atsevišķu eksistēšanu. Miesa sadalās savos pamata elementos, no kuŗiem rodas atkal jauni orgānismi. Tāda ir vielas nemirstība. Tā atrodama visur: stādu, dzīvnieku valstī un visā pasaulē esošā, bet nav cilvēka individuālītātes nemirstība, kuŗa mums no Dieva apsolīta.

Viens otrs zinātnieks atzīst, ka nemirstīgs ir nevis atsevišķs cilvēks, bet visa cilvēce. Arī šis nemirstības veids noved cilvēku uz dzīvnieciskas pakāpes. Tas neapstiprina katra atsevišķa cilvēka gara nemirstību. Katra indivīda gars ir sava īpatnēja, komplicēta pasaule, kuŗai nav līdzīgas citas garīgās pasaules.

Daudzi citi zinātnieki domā, ka nemirstīgs ir nevis cilvēka gars, bet viņa gara ražojumi, idejas un tie darbi, kuŗus viņš atstāj vēlākām paaudzēm kā mantojumu. Bet vai visi spēj ko vērtīgu, paaudzēm paliekošu radīt? Vai visas idejas un veiktie darbi labi? Vai nav jaunu darbu un ideju? Tāda nemirstība nav vajadzīga. Tā nav priekš visiem un ir ne cilvēka gara, bet viņa darbu un ideju nemirstība.

Vēl citi zinātnieki māca, ka gars pēc nāves atgriežas mūžīgā, nemirstīgā substancē, no kuŗas viņš uz laiku bija atdalījies, lai kļūtu par personību zemes virsū. Pēc nāves, kad beidzis eksistēt kā personība, viņš tūlīt atgriežas nemirstīgā substancē.

No sacītā redzam, ka cilvēces gara aizkapa dzīve ir šis zemes dzīves turpinājums. Kā zemes virsū,

tā arī tur cilvēks patur savu individuālītāti un savas personīgās esamības apziņu. Nāve nepārtrauc cilvēka individuālā gara esamību, bet tikai pārveido to. Miesa pazūd, bet cilvēka dievišķīgais gars turpina eksistēt.

Un taisni to arī sludināja savās mācībās cilvēces attīstības sākumā.

V.

Daudzi no mums netic visu pasaules reliģiju apstiprinājumiem par cilvēka dvēseles nemirstību. Saprāta un zinātnes slēdzieni nespēj viņus pārliecināt, ka nāve iznīcina ne cilvēku, bet tikai viņa zemes tērpu un ka pēc zināma laika gars atkal atgriežas uz zemi jaunās miesās. Viņu intūicijai neko nenošķaidro daudzie fakti iz mirušo dzīves, viņu paziņojumi dzīvajiem. Kā gan mirušie varētu parādīties un kaut ko paziņot, ja nāve viņus iznīcinājusi, tie neeksistētu? Un tomēr šie neticīgie ar laiku pārlicināsies, ka cilvēks dzīvo arī pēc nāves.

Mēs sastāvam no miesas un gara. Pēc daudziem sistemātiskiem mēģinājumiem miesa spēj sasniegt visaugstāko pilnības pakāpi. Tā norūdas, nostiprinājas un viņa sāk izteikties augstākās vērtības.

Ja var attīstīt un nostiprināt zemāko materiālu — miesu, tad katrā ziņā arī augstākā un smalkākā būtība — gars, sasniegs vēl lielākus pilnības augstumus. Izdaiļojot un izkopjot sevi var attīstīt sevi apslēptās (potenciālās) spējas, kā kosmisko saprātu, kosmisko radīšanas spēju un tīro mīlestību.

Neatlaidīgi vingrinājumi un labvēlīgs liktenis dod re-tajiem laimi redzēt un izjust visu lietu Pirmcēloni. Sistemātisku vingrinājumu ceļā var attīstīt apslēpto intuīciju līdz gaišredzības pakāpei. Tā sasniegšanai ir dažādi speciāli līdzekļi. Iegūtās gaišredzības spē-jas palīdz daudzkārtīgi pārliecināties par cilvēka nemirstību un viņa iepriekšējām, daudzām dzīvēm. Reizē ar to var uzzināt daudz tāda, kas garīgi ne-attīstītu acīm neiespējami.

Zinām, ka nāve ir tikai illūzija, pašapmānīša-nās. Cilvēks patiesībā nemirst. Tāpēc arī nav un nevar būt šķiršanās no mūsu mīļiem un tuviem, ar kuņiem miesas nāve mūs it kā šķirusi. Dārgo aiz-gājēju gars ir pie mums. Mūsu gars miegā var atstāt miesu un nokļūt pie viņiem.

Pēc miesas pazaudēšanas nāks satiksme ar vi-siem tiem gariem, kuņus mīlējām. Mēs redzēsīm viņus tāpat kā zemes virsū un būsīm vienmēr kopā ar viņiem. Kā jau redzējām, pēc savas būtības cil-vēks ir nemirstīgs un tas, ko saucam par dzīvi, ir tikai īss laika sprīdis no tās plašās īstās dzīves, ku-
ra ir mūžīga.

VI.

Mācīsimies pazīt sevi un sevi pazīdami mīlēsim Dievu, jo ar pašapziņu iegūstam atziņas par Dievu un saprotam Viņu. Tad zināsīm, ka Dievs ir ne-mainošs, bet mūsu uzskati par Dievu pastāvīgi mai-nās. Kā cilvēks domā, tāds viņa Dievs. Līdz ar mū-su domu pasaules paplašināšanos, mainās arī uz-

skats par Dievu. Saprātīsim, ka nevaram nomirt un nebūsim arī izdzēsti no dzīves. Mēs esam daļa no Lielā Visuma. Pastāvīgi un neatlaidīgi mēs tiecamies uz centru, attīstāmies un augam, iegūstam arvienu augstākas atziņas un saprātu.

Visa gudrība un spēks nāk no šī dzīvības centra. Jo tuvāk nāksim pie centra, jo paliksīm stīprāki un iegūsim dievišķīgus atribūtus, kā zināšanu un saprašanu arvien lielākā un lielākā pakāpē. Šiem vārdiem ir dziļa patiesība. Jo tuvāk esam pie Dieva, jo vairāk mīlam dabu, nemitīgi tiecamies pēc visa daiļā un labā.

Cilvēks, kas mīl Dievu, ir optimistiski noskaņots. Viņš visur redz gaismu. Pat no vistumšākā kaktiņa tā viņam pretī smaida. Viņš atrod prieku arī tur, kur citi redz tik bēdas. Kā grēcinieku, tā svēto viņš vienādi mīl, jo saprot, ka katrs dara to, ko atzīst par vislabāko. Viņš saprot savus tuvākos un tie arī viņam uzticas un atklāj savus sirds dziļumus. Cietējs redz, ka viņu saprot. Viņš nesteidzas. Viņa rīcībā ir ilgs laika sprīdis, jo mūžība tik gara! Vientuļos brīžos viņš sajūt Lielā Sākuma, dzīvības un Lielā Gara tuvumu, un šīs atmiņas ir uzglabājušās viņā.

Pilnīgā pašvībā uz Dievu viņš paceļ rokas un lūdz:

Iz dziļās, baigās tumsas
Maigs gaišās saules stariņš
Nāk pretī manim smaidot...
Man rokas paceļas, es lūdzos —
Uz priekšu mani ved!

Ceļš ir tik grūts!
Es maldos, gurst spēki niecīgie,
Bet tālu klusas mājas...
Man rokas paceļas, es lūdzos,
Uz priekšu mani ved!

Man netik tālu skatīt —
Lai pietiek solis viens.
Ko spēris tālēs es...
Man rokas paceļas, es lūdzos,
Uz priekšu mani ved!

Pēc tumšās nakts aust gaišā diena. Pēc ilgiem, gaŗiem un tik bezgala grūtiem ceļojumiem pa visdažādākām matērijas, enerģijas un prāta sfairām, mēs atgriežamies savās tēva mājās. Tur, pie visa Daiļuma, Spēka un dzīvības avota, savās tēva mājās atceramies grūtos ceļojumus un saprotam, ka tie nav bijuši visai gaŗi...

Mēnešraksta „VAINAGS“

redakcijā dabūjamās sekošas grāmatas:

- 1) *Mēnešraksts «Vaiņags»* iznāk reizi mēnesī un maksā:
gadā Ls 10, pusgadā Ls 5,50, mēnesī Ls 1.
- 2) *Mēnešraksts «Zvani»* no 1926.—1928. gadam. Atsevišķs nummurs maksā Ls 0,50
komplekts no 12 nummuriem Ls 6,—.
- 3) E. Apara: *«Sapņi un nojautas kā slimību un nākotnes vēstneši»*. Maksā Ls 0,50.
- 4) E. Balodis:
 - 1) *«Okultisma mācība par cilvēka sastāvu un dzīvi pēc nāves.»* Maksā Ls 0,50.
 - 2) *«Domu spēka nozīme cilvēka dzīvē»*. Maksā Ls 0,50.
 - 3) *«Apzinīga domu spēka pielietošana sevis veidošanā»*. Maksā Ls 0,50.
 - 4) *«Domu spēka dziedinošais un atjaunojošais iespaids uz orgānismu»*. Maksā Ls 0,50.
 - 5) *«Domu spēka nozīme audzināšanā»*. Maksā Ls 0,50.

Minētās grāmatas dabūjamās mēnešraksta «Vaiņags» redakcijā, *M. Kalēju ielā 24*. Uz pieprasījumu tiek pienestas mājās bez sevišķas atlīdzības par to. Piesūta arī uz pēcmaksu.

**Mēnešraksta „VAINAGS“
redakcija.**

Mēnešraksta „VAINAGS“

izdevumu ideoloģija atšķirās no citiem gara zinātņu izdevumiem ar to, ka viņa garīgās būtības likumību redz nevis abstraktā, nerasniedzamā, un ar materiālo dzīvi nesavienojamā illūzijā, bet gluži otrādi, garīgās likumības būtības tieši prasa tās savienošānu ar matēriālo.

Garīgās būtības spēki izpētāmi, aptverāmi, sasniedzāmi un to neaprobežotā varā izmantojāma cilvēka dzīves grūtību pārvarēšanā un labklājības iegūšanā. Cilvēka dzīvei, darbībai, cīņai un tieksmēm pēc garīgā ir nozīme tikai tad, ja ar šo garīgo spēku cilvēks dzīvi uzvar un kļūst par tās kungu, bet ne nožēlojamu vērgu.

Mēnešraksta «Vainags» izdevumi ir veltīti šī mērķa sasniegšanas noslēpumu atklāšanai un viņa rīcībā ir pilnīgs, sistematizēts šīs idejas praktiskās papildīšanas matēriālu krājums. Tas dod iespēju ikvienam domājošam cilvēkam ieraudzīt patieso dzīves seju, reāli iegūt psihisko spēju īpašības un nākt sakarā ar tā pasaules uzskata spēkiem, kuri par dzīvi valda.

Mēnešraksts «Vainags»,
Rīgā, M. Kalēju ielā 24.

27 FEB 1941

40

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0309080993